

תמנה יריאל – לזכרה

תמנה יריאל

תמנה היתה מורה אהובה באולם למחול בגעתון, ותרמה רבות להכשרת עתודה ללהקה. כל תלמידיה שומרים בלכם את זכרה.

היתה ידידת אמת במלוא מובן המלה. רגישותה לזולת, טוב הלבן השופע והמיוחדות שבה, נגעו ללב כל מי שהכיר אותה. לאלה שעבדו יחד איתה זכורות שש שנים מלאות חוויות. ■

געתון, 16.1.83.

תמנה יריאל זוכרי דגן
במחול "דימויים נזכרים" מאת ג'ין היל-סאגאן
בלהקת המחול הקיבוצית

תמנה יריאל נולדה בנוה-אילן, והחלה לרקוד מגיל צעיר אצל חנה יפה וקארול דויס. נסעה לארה"ב בשליחות עם הוריה ורקדה בלהקתה של בתי הלר.

משחזרה ארצה רקדה בסטודיו של "בת-דור", והשתתפה בקורסי קייץ באולפן למחול בגעתון, שבהם לימדו במשך שנים גרטרוד קראוס, לינדה רבין וכמובן יהודית ארנון. אחרי שרותה הצבאי נסעה ל"פלייס" בלונדון – שם השתלמה שנה.

בשובה ארצה רקדה עם סדנת המחול הירושלמית, בהדרכתה של פלורה קושמאן. במשך כל התקופה שמרה על קשר עם יהודית, וב-1976 הצטרפה ללהקת המחול הקיבוצית. במשך שש שנים רקדה כ-25 מחולות שונים. ב-15 באוקטובר 1982, רקדה בפעם האחרונה, בהופעה בכפר-מנחם את "הרהורים על קו שבור" של הדה אורן, ו"הקתדראלה השקועה" של יירי קיליאן. לאחר מכן יצאה לחופשה, שלא חזרה ממנה עוד.

חזי לסקלי כותב:

"היה בריקוד שלה איזושהו עומק, שלא מצאתי אצל אף רקדן ישראלי אחר. היא מעולם לא ביצעה על הבמה אף תנועה שתכליתה היתה להרשים בלבד. כל תנועה שלה נראתה כאילו היא צומחת ממעמקים. אחד התפקידים המרשימים שלה מביא אותי אל ג'ין היל-סאגאן. ב'דימויים נזכרים' שלו היתה תמנה הרקדנית היחידה בתוך קבוצה של גברים מתייסרים, והיא מילאה תפקיד של מעין פייאטה – דמות מנחמת, שמחכה בקצה הווייה-דולורוזה. לעולם לא אשכח את העוצמה, העומק והכנות ללא סייג, שהיו בריקוד שלה.

'היא הרקדנית הטובה ביותר, איתה עבדתי בארץ' – אמר ג'ין היל-סאגאן בבטחון גמור.

אני זוכר את תמנה כחידה שתפסה איך צריך לבצע תפקיד קומי-טורף, בעל איכות אוטיסטית, במחול של הנס טורלינגס וגם ב'קתדרלה השקועה' של יירי קיליאן, שבו רקדה ברמה שלא היתה מביישת את הרקדניות המקוריות של ה'נדרלנדס דאנס תיאטר'. קשה גם לשכוח את הסולו המצמרר שלה ב'מוות הלבן' של רות זיראיל."